

[Knud Jespersen.]

med til at stemme for dem. Det betyder ikke, at vi vil stemme imod dem, for når man diskuterer, om bundgrænsen for opkrævning skal være et beløb på 200 kr. eller 300 kr., ja, så kunne vi jo godt have fortsat og sagt: det skal være på 500 kr. eller på 800 kr. Da vi ikke tror, at vi ad ændringsforslagene vej umuliggør, at man gennemfører tvangsopsparingen, vil vi hverken stemme for eller imod. Vi er nemlig bange for, at disse ændringsforslag kunne camouflere, hvad det drejer sig om.

Vi vil derimod tillade os at sige, at ingen skal glemme, hvad vi advarede om, da man vedtog de 1,9 mia. kr. til arbejdsgiverne. I forbindelse med denne tvangsopsparing vil lønmodtagerne finde en metode, hvorunder de kan gå til arbejdsgiverne, sådan at de får andel i arbejdsgivertilskuddet og dermed sikrer, at deres købekraft ikke bliver beskåret.

Hvad enten ændringsforslagene indebærer større eller mindre forbedringer, er der som sagt intet, der kan gøre dette umulige træ i den økonomiske jungle bare nogenlunde bæredygtigt. Det gavner ikke samfundet. Det gavner ikke den økonomiske situation. Det skader en række mennesker, hvis købekraft i forvejen er overordentlig anstrengt, og på den baggrund vil vi som sagt hverken stemme for eller imod ændringsforslagene, men gøre alt, hvad vi kan, og senere ved tredje behandling stemme imod lovforslagets endelige vedtagelse.

Poul Westergaard (DR):

Det forlig, som dette forslag er en del af, er belastende for folkestyret, ligesom tilsvarende tidligere forlig har været det. Det er de, fordi de udelukker åbne og frie forhandlinger. De låser forligspartierne fast, og det gør igen, at ethvert fornuftigt argument bliver nytteløst, det bliver spildt i denne forsamling, og når man kan konstatere sådan noget, så er folkestyret ved at være belastet og i fare.

Hverken isoleret betragtet eller i den samlede forligshelhed er dette forslag rimeligt eller acceptabelt. For den befolkning, som skal tvangsopspare, og som altså ikke bare kan flytte pengene fra en anden konto eller låne sig frem og få skattevæsenet til at betale renterne, virker tvangsopsparingen

som en ekstra skat med alle de skadevirkninger for samfundsøkonomien, som ekstra skatter vil føre med sig i den nuværende situation.

Jeg tænker her først og fremmest på den omkostningsfordyrende virkning, der følger af, at folk selvfølgelig vil søge at skaffe sig kompensation gennem pristigninger og gennem lønstigninger — noget, som regeringen jo har stimuleret yderligere og kraftigt til med dette meningsløse arbejdsgivertilskud på 1.900 mill. kr.

Men som sagt gør jeg mig ikke nogen forhåbninger om her og nu ved argumenter at kunne få ændret noget som helst væsentligt i den midlertidige ægteskabskontrakt, der er indgået mellem socialdemokratiet og venstre, og som centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti har bifaldet som de pæne forlovere. Problemerne skal nok melde sig, når hvedebrødsdagene er forbi og det viser sig, at det er en dårlig og en uholdbar kontrakt og aftale, man har indgået.

Det, jeg synes var opgaven for regeringen, var at tilrettelægge en samlet økonomisk politik, der kunne tilvejebringe et så gunstigt klima for de kommende forhandlinger på arbejdsmarkedet, at arbejdsmarkedets ansvarlige parter fik en mulighed for at lade deres fælles interesser i en positiv erhvervsudvikling træde i forgrunden.

Det ville forudsætte, at folketinget ved mere gennemgribende offentlige besparelser fjernede truslen over for lønmodtagerne om udhulingen af deres indkomster gennem øgede skatter, tvangsopsparing, momsforhøjelser, og hvad man ellers traditionelt kan finde på at true med af den slags ting her i landet.

Det ville også forudsætte, at de, der skaber værdierne ved deres daglige arbejde, får en vis sikkerhed for, at værdierne ikke stjæles fra dem igen gennem spekulation i jord- og ejendoms værdierne. Det sidstnævnte problem har forligspartierne helt ladet ligge og helt overset, og hvad angår det førstnævnte problem, så handles der jo stik modsat af, hvad der her er behov for.

Med den politik er der skabt det dårligst tænkelige klima for den næste forhandlingsrunde, og dermed er der også lagt grunden til nye krav om statsdirigeret tvangsindkomspolitik, som under andre forhold ville være helt overflødig. Jeg beklager dybt, at